

A shirtless man with a beard and dark hair is looking down at a racing helmet he is holding with both hands. The helmet is black with a white and red stripe on the top. The background is dark.

TO TI NEDARUJU

SÉRIE
WAYLON
UNIVERSITY

ILSA MADDEN-MILLS

Autorka bestselleru *Drahá Avo*

**TO TI
NEDARUJU**

Copyright © 2019 by Ilsa Madden-Mills

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Cover photo © Wander Aguiar, 2025

Cover design © Adéla Korbelářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6752-6 (pdf)

ILSA MADDEN-MILLS

TO TI NEDARUJU

přeložila Zdenka Lišková



*Tato kniha je určena všem pohodovým
a chytrým holkám na světě. Zejména
těm, které milují sexy fotbalisty,
dortíky, Řekni cokoliv, Teorii
velkého třesku, True Blood: Pravá
krev a samozřejmě papoušky.*

KAPITOLA 1



Charisma

Jsou i horší věci než vidět svého bývalého poprvé od chvíle, kdy vám dal kopačky: čištění kořenového kanálku, chlupatý pavouk na polštáři, pohled na tátu, jak se líbá s vaší učitelkou ze šesté třídy.

Při těch představách se otřesu. Právě přijíždím na parkoviště u Cadillacu, místního baru a oblíbeného podniku. Když vypínám motor, dlouze vydechnu.

Vítejte v Magnolii ve státě Mississippi na Waylonově univerzitě, přátelé. Nastal čas postavit se čelem setkání s klukem, který mě loni v říjnu odkopl před zraky všech mých kamarádek na mém vlastním proklatém večírku na téma osmdesátek. Já měla elegantní pánský klobouk a bič à la sexy Indiana Jones a on měl žluté šustáky a titěrné dámské tílko, které se mu lepilo na každý sval na hrudi. Byli jsme úplně v pohodě – dokud se to všechno nepodělal.

Už to budou tři měsíce a od té doby jsem ho neviděla.

Ale dnes večer – *dnes večer* se s ním setkám tváří v tvář, protože si musím dokázat, že jsem se přes něj přenesla. Nikam se nehnu, dokud se mu nepodívám do očí a –

Sakra, já nevím, co bude potom.

Bolí mě spodní ret od toho, jak si ho celou cestu z domova až sem koušu. Možná tam ani není. Představuju si ho, jak leží na koleji v obležení fotbalových fanynek. Nejspíš ho právě teď potírají horkým olejem a hladí jeho pevné napjaté svaly na zádech a taky ty šlachovité provazce na předloktích –

Přestaň s tím a zapomeň na toho wide receivera.

Sevřu volant a pátrám po jeho černém autu, ale nikde ho nevidím, přestože je tu jinak na lednový středeční večer dost narváno. Všichni se vrátili z prázdnin plní nového odhodlání urvat dobré známky, společenské postavení a zárnou budoucnost. Moje budoucnost? Za šest měsíců vypadnu z Magnolie a budu žít úplně nový život, v němž nebudou žádní sexy fotbalisti s pevnými břišáky, kteří vám říkají, že jste krásné, ale nakonec se z nich vyklubou jen velcí hnusní lháři.

Můj pohled spočine na dveřích baru, z nichž se vyhrne skupinka studentů. Postávají venku, smějí se a povídají si a mně se sevře srdce. Tohle jsem bývala já. Bývala jsem královnou všech večírků – a co se ze mě stalo? Holka, která se od chvíle, kdy to Blaze ukončil, vyhýbá společenským událostem.

Nový semestr, nové pořádky, zamumlám si pro sebe. Už nebudu to ubohé stvoření, kterým jsem se stala před pár měsíci. Už žádná chudinka Charisma! Divoška je zpátky! Bude to úžasné!

„*Dveře auta jsou otevřené,*“ oznámí mi ta namyšlená ženská, která bydlí uvnitř mého staršího modelu Nissan Maxima, a já si uvědomím, že takhle přemýšlím s jednou nohou uvnitř a druhou venku. Pousměju se nad technologií, která se do těchto aut implementovala na začátku devadesátých let. Ne nad přelomovým nápadem nahrát hlas nějaké Britky a pouštět ho z reproduktoru, ale nad tím, že si usmysleli použít tak převratný vynález k upozorňování řidiče na ty nejzákladnější věci.

„Nízká hladina kapaliny v ostričkováčích.“

„Ruční brzda je zatažená.“

Kdyby Lady Maxima – což je moje přezdívka pro zmíněnou nepřilíh inteligentní funkci – chtěla opravdu pomoci, přišla by s nějakými kvalitnějšími informacemi, jako například:

„Nežeň se za tím zmrzlinářským vozem. Je to trapné a stejně máš intoleranci na laktózu.“

„Nesoulož s tím fotbalistou. Akorát ti zlomí srdce.“

S nervozitou, která mě samotnou rozčiluje, se naposledy podívám do zpětného zrcátka, abych si zkontrolovala účes a make-up. Dlouhé tmavé vlasy mám spletené do dvou volných copů, z nichž tu a tam vykukují jemné růžové pramínky. Líčení sestává z kouřových stínů a pečlivě zvýrazněného obočí. Rtěnka je tmavě růžová. V dokonalém světě by můj vzhled evokoval prudce elegantní femme fatale, ale ve skutečnosti jsem jen malá podivínka s růžovou barvou ve vlasech.

Vystoupím z auta a zastavím se u těžkých vchodových dveří ze dřeva. Chvilí přemýšlím, jak zareaguju, až ho uvidím, ale sevře se mi žaludek. Nepochybně bude s Dani, tou barbínou, kterou sbalil po mně. Chladný poryv větru mě postrčí blíž ke dveřím a já polknu nevolnost.

Kašlu na něj.

Možná nebudu nejkrásnější holkou v místnosti, ale to není podstatné. Ukážu všem, že jsem zpátky v sedle a v lepší formě než kdy dřív.

Jakmile vstoupím, okamžitě na mě zaútočí hukot baru, smích a song „Hit Me With Your Best Shot“ od Pat Benatarové, který se line z jukeboxu. *Jak příznačné.* Na jedné straně jsou stoly, na druhé kulečník a herna. Podnik je zařízený jako dobové bistro s černo-bílou podlahou a červenými stoličkami u baru. Na

stěnách blikají obrázky historických aut na neonových poutacích.

Dělám jakoby nic, svléknu si kabát a přehodím si ho přes ruku. Na obličej se mi zaperlí drobné krůpěje potu, což přičítám pohledům všech přítomných. Nedívají se vyloženě na mě, ale sledují dveře a čekají na příchod fotbalového týmu. S hlubokým nádechem mi do nosu pronikne šťavnatá, lahodná vůně minutkového jídla. Zakručí mi v břiše, ale já svůj žaludek napomenu, aby se laskavě uklidnil. Dnes večer nebudou žádné nezdravé sýrové hranolky se spoustou kečupu a farmářského dresingu. Na to jsou moje černé šaty z mohérového úpletu příliš krásné... a navíc jsem tu z nějakého důvodu.

„Tady ji máme! Dámy a pánové, představuji vám osobu, kterou jsme v těchto končinách už dlouho neviděli. Nepolapitelná Charisma Rossiová! Prosím potlesk!“ Takhle mě uvede Margo, prezidentka našeho spolku, v upjatém svetříku a s šampaňským v ruce.

Do tváří se mi nahrne horkost. „Nech toho. Přesně takovou pozornost teď potřebuju ze všeho nejmén.“ Nenápadně se rozhlédnu po místnosti.

Narovná si čelenku na lesklých, rovných blond vlasech a upře na mě káravý pohled. „Není tady, Charm,“ informuje mě s jižanským přízvukem sladkým jako ledový čaj. „Ale přijde.“

„Kdo jako?“

„Nedělej hloupou. Na to jsi až moc chytrá. Mimochodem, celkem ses na to vyfikla. Dost odvážný outfit s těmi červenými jehlovými podpatky – to mluví za vše.“ Pozvedne elegantní, a přesto jaksi povýšené obočí, zavěsí se do mě a táhne mě směrem k baru. Za normálních okolností bych nebyla tak poddajná, kdyby mě takhle peskovala, ale protože je vyšší než já, použiju ji jako štít, abych se vedle ní mohla přikrčit.

Zastaví se u velkého stolu v otevřeném prostoru, odkud je dobře vidět na hernu a kulečnickové stoly.

Super, prostě paráda – přímo uprostřed, aby na nás všichni viděli.

Povzdechnu si. „Od kolika tu jsi, že máš místa s nejlepším výhledem?“

„Pro členky spolku Chi-Omega jen to nejlepší. Nemáš za co.“

Margo si klesí cestu na práva na Yale jako tornádo typu A. Nejsme si vůbec podobné, ale vycházíme spolu... většinou. Ona si myslí, že jsem trochu divoká, zatímco já si myslím, že je moc upjatá. Ale stejně ji mám ráda.

Očima znovu přelétnu prostor baru a napřímím se. Chovej se bezstarostně. Buď nenucená. BUĎ JAKO DŘÍV. Správně. Jenže se mi z těch bot na deseticentimetrových podpatcích dělá puchýř na palci pravé nohy, takže si stoupnu na jednu nohu jako plameňák, abych si ulevila od bolesti. Aby toho nebylo málo, svědí mě obě ruce. Zadívám se na načechranou látku svých rukávů. Výběr oblečení byla velká chyba, ale já dobře vím, co jsem tím sledovala, když jsem si vybrala šaty obepínající postavu. Chtěla jsem vypadat sexy. Chtěla jsem, aby si mě důkladně a dlouze prohlédl, až mě spatří, a přál si, abych byla pořád jeho.

„Škrábeš se. A hodně.“ Margo se na mě zamyšleně zadívá.

„Klídek, jsem v pohodě.“

Až na to, že nejsem. Jako by moji kůži od krku až po okraj výstřihu napadl milion mravenců. *Mohéře, chceš mě zabít?* Zrovna se chci poškrábat na krku a být přitom diskrétní, když se kolem mě protlačí skupinka bujarých studentů s úmyslem dostat se ke kulečnickovým stolům. Já přitom zavrávorám a něčí studené pivo se mi rozlije po přední části kdysi úžasných, zato teď příšerných šatů.

Sakra.

Sakra, sakra.

Do prdele.

S pohledem upřeným na svůj mokrý hrudník zakňučím. Aspoň, že díky ochlazení je to svědění o něco snesitelnější.

Viník pronese polohlasnou omluvu a pokračuje ke kulečníkovým stolům.

„Jak neslušné. Mimochodem, vidím ti bradavky,“ ozve se Margo a usrkne si z flétny se šampaňským.

„Paráda – je ze mě plameňák se vztyčenými bradavkami,“ zamumlám.

Ještě se ani neukázal, a už teď je tenhle večer nanic.

KAPITOLA 2



Charisma

Zatímco si otírám šaty pomocí ubrousků, které mi Margo podává, rozhlédnu se po naší partě a zaznamenám přítomnost Connora Dimpleshitze, přítele Margo. Povídá si s několika svými podivínskými kamarády a to soudím podle toho, že tři z těch čtyř kluků na sobě mají stejná trička s nápisem *Regionální přebor v šachu*. Odhodlám se a blýsknu po nich širokým falešným úsměvem. Prváci – to zvládnou. Prohlížejí si mě s trochou fascinované ostražitosti a já *skoro* vystrčím drápky a zapředu, ale nedokážu do toho dát srdce. Stará Charisma by to udělala. Byla společenská a vždycky připravená se odvázat, ale zatím se nevzchopila. Možná by si je dobírala kvůli jejich identickým tričkům nebo by s nimi zapředla dlouhý rozhovor o blahodárném vlivu hraní šachů na mozek. Třeba by se s jedním z nich vyspala, kdyby souhlasil s jejími pravidly: žádné líbání na rty a žádné přespávání.

Ano, sex je pro mě pečlivě promyšlená akce s vybraným vhodným kandidátem. Tyhle zásady jsem si stanovila ve chvíli, kdy jsem nastoupila na Waylon, abych uchránila své srdce. Pravidlo líbání jsem porušila jenom jednou, ale to se stalo hned v prvéku a myslím, že Blaze si tu noc na tóga party ani nepamatuje. Není divu, protože jsme oba byli na šrot a neřekli si ani, jak

se jmenujeme. Navíc se o tom během těch tří týdnů, co jsme spolu loni na podzim chodili – a přísně dodržovali pravidla –, ani jednou nezmnínil.

Ani jednou mě nepolíbil. Ani jednou mi nenabídl, abych u něj přespala.

„Jsem rád, že jsi konečně vytáhla paty z domu, Charismo. Už jsi nám chyběla,“ zvolá s úsměvem Connor, pozvedne sklenici s tmavým pivem a já mu mávnu na pozdrav.

„Blaze a jeho banda by měli dorazit každou chvíli – aspoň tak to vyplývá z jeho socek,“ pošeptá mi Margo do ucha.

Nemusí mi ho připomínat.

„Málem bych na něj zapomněla. Úplně mi vypadl z hlavy. Má se dobře?“

Margo přimhouří oči. „Před dvěma dny vyhráli národní šampionát proti texaské univerzitě, takže jo.“

„To je super. Doufám, že mu to jednou hodí ty vytoužené miliony v NFL.“

„Ty ses na ten zápas nedívala?“ vyhrkne a zapomene zavřít pusku.

„Ne. Měla jsem lepší věci na práci. Šla jsem k zubaři, umyla si vlasy, vyčistila Upírovi Billovi klec.“ Uhýbám před jejím pohledem a prohlížím si zaplněný prostor. Kolem baru je tlačence, lidé do sebe narážejí a pohybují se jako melasa v jakési smyčce od konce baru ke kulečnickovým stolům. Tenhle klub byl loni oblíbeným místem mých večírků – až do toho dne.

Soustředěně se zadívám na skupinku shluklou v zadní části podniku.

Na obrovském bílém transparentu visícím na zdi je vytištěno: *Vítejte doma, Wildcats!* Fotbalové stíhačky pod ním vyhlížejí kořist a čekají na své idoly. Pevně semknu rty.

„Jo, piraně už krouží.“ Margo se napije a zatěká k nim očima.
„KNT.“ *Kašlu na to.* Zkratky – to je moje parketa. Šetří čas a vystihují podstatu.

Koutkem oka zahlédnu, jak se zamračí a věnuje mi pátravý, skoro ustaraný pohled, který mi připomene, že byla svědkem mého velkolepého rozchodu s Blazem na našem večírku – i když, byl to vůbec rozchod, když jsme ani netvořili *skutečný* pár? Myslí, že ne, ale stejně mě smutek z konce našeho vztahu uvrhl do temnoty, na kterou nerada myslím. Jako bychom spolu byli celé měsíce.

A Blaze? Pouhá vzpomínka na jeho kamenný obličej a tvrdý pohled, na jeho ruce na mých ramenou, když mě odstrkoval a říkal mi, že nejsem –

„Jasně. Zapomeň na něj. Jak ses měla o Vánocích?“ změni Margo téma.

„Už to budou čtyři roky, a mamka je pořád našťavaná, že jsem nezůstala v Bronxu a nevzala si milého Itala odnaproti. Taťka a moji dva bratři se jako vždycky poštěkali.“ Podaří se mi usmát.
„Ale už mi chyběli. Paulieho děti jsou k sežrání a Mattie pořád bydlí doma a chodí na práva. To jemu se teď máma plete do života, ne mně, takže sláva.“

Margo zakrouť hlavou. „Paráda. Vypadáš bledě.“

Nepodívám se na ni a záměrně hypnotizuju bod na baru za jejími zády. „Jsem v pohodě,“ ujistím ji, ale pravdou je, že neuplynul den, kdy bych na něj nepomyslela.

Já prostě... prostě... nemůžu dostat z hlavy jeho slova.

Je po všem. Nejsi můj typ.

Tehdy jsme stáli na tanečním parketu, sevření v hloučku vravorajících opilých účastníků večírku, a já si myslela, že jsem se přeslechla. Věděla jsem, že to mezi námi není vážné, ale poprvé

v životě ty zdi kolem mého srdce popraskaly – jenom trochu –, a i když jsem měla svoje pravidla, chtěla jsem, aby to byl *on*, s kým je poruším. Chtěla jsem, aby to byl *on*, kdo bude chtít víc.

Ale *on* nechtěl.

Odkopl mě a šel dál, jako bych pro něj byla pouhý zářez na pažbě.

Zmocňuje se mě vztek, živí se a roste.

„Nejsem jeho typ,“ zamumlám. V hloubi duše jsem pořád ta baculka ze školy s pořádnými kýty a obrovskými kozami. *Buclatá lady, Kozí farma, Piliře jistoty* – všechny ty přezdívky mě škrábou v krku jako písek. Většinou se mě tyhle provařené urážky nedotknou, protože nejsem z těch, kdo by se utápěl v pubertální sebelítosti, ale když se vaše stehna *pořád* dotýkají a kluk, se kterým chodíte, vám dá kopačky a začne chodit s párátkem, které vypadá, že by se mohlo při silném větru zlomit vejpl, ožíví to vzpomínky ostré jako břitva.

Margo se zamračí a věnuje mi zkoumavý pohled – *už zase*. Vydoluju ze sebe trochu starého dobrého šmrncu, nasadím široký úsměv a popadnu procházející servírku za ruku s úmyslem objednat rundu pro celý stůl: panáka tequily pro mě, prosecco pro madam prezidentku a guinnessu tady pro Connora. Ostatní mou nabídku odmítli. Možná se mě pořád bojí, ale já si toho nevšímám. Moje smysly jsou zostřené a napjaté k prasknutí, protože se snažím jedním okem sledovat dveře a druhým své přátele, a přitom doufám, že vypadám nenuceně, a ne úzkostně.

No tak, fotbalisti! Ať už to mám za sebou a můžu se vrátit domů, kde si obleču normální oblečení, vyrabuju ledničku a budu koukat na *Teorii velkého třesku*.

Mám v sobě tři tequily, a přitom uběhla teprve půlhodina. Navíc jsem pořád střízlivá. Zírám na skleničku a přemýšlím

o celé láhvi. Proč se ty vteřiny vlečou tak pomalu? Přesto vzhlednu a věnuju mé partě zářivý úsměv. *Jsem tady a šťastná jako blecha, vidíte?*

Vstupní dveře baru se s vrznutím otevrou a já se zarazím uprostřed doušku. Hudba je hlasitá, davy studentů se přesouvají sem a tam, a přesto mi při zvuku dveří sklouzne mráz po páteři, jako by se kolem mě prohnal duch, který za sebou vleče řetězy.

Místnost zapraská elektřinou dřív, než ho zahlédnu.

Vejde dovnitř jako král připravený přijmout své poddané.

S výškou metr devadesát a téměř nulovým množstvím tělesného tuku je vysoký, štíhlý a svalnatý – a krásný. Může být muž krásný? Sakra, jo. Husté, tmavě hnědé vlasy mu povyrostly. Vpředu je má sčesané z čela a pečlivě upravené, po stranách kratší. Delší vlasy nahoře tvoří jakýsi rozčuch, úplně jiný, než nosil loni na podzim v krátkém faux hawku. Ten nebetýčný kokot si dokonce nechal udělat světlý melír, který dodává účesu hloubku a zvýrazňuje jeho ledově modré oči. Jednou mě během vášnivé chvilky požádal, jestli bych mu neudělala melír. Pak už jsme se k tomu nedostali – ale někdo jiný očividně ano.

Další změna? Jeho obličej lemuje tmavé strniště, které mu dodává lehce nebezpečný vzhled.

Prudce se nadechnu. Nikdy jsem si na něm nepředstavovala sexy vousy, ale tohle... to je...

Nebudu si toho všímat. Mé srdce je jako z oceli.

Stropní světla dávají vyniknout jeho pověstnému sexy úsměvu, kterým právě oslnil celý bar. Tenhle úsměv dokáže polechtat vnitřnosti a holky mu díky němu padají k nohám.

Otočí se, protože na něj někdo zavolá, a moje oči se okamžitě vsáknou do jeho profilu. Mužného, výrazného a ostře řezaného. Jeho rovný nos působí až patricijsky, vysoké lící kosti jsou hezky

tvarované a zdůrazňují dokonalé rysy jeho obličeje. Navzdory lednovému počasí je lehce opálený, protože celé měsíce hrál fotbal venku. Je to učiněný Adonis.

Jeho pronikavé oči jsou zasazené pod tmavým obočím. Má dlouhé husté řasy, o kterých by si jeden myslel, že na něm budou působit zženštile, ale kdepak. Spíš přitahují pozornost k náznaku úsměvu, který se v těch očích ukrývá, jako by věděl něco, co vy nevíte, jako by si s vámi hrál.

Což taky dělá.

Blaze Townsend je hráč.

Dnes večer si vzal tmavě modré triko s logem *Wildcats National Championship* a dlouhými rukávy, které mu těsně obepínají bicepsy. Myslím na kůži pod tím trikem, na ty vysekané břišáky, na nichž tak tvrdě pracuje. Dotýkala jsem se jich. Líbala každý vystouplý sval, uctívala ho rty a jazykem. *Bože*. Byla jsem do jeho těla blázen.

Očima putuju dolů na tmavé džíny obepínající dlouhé svalnaté nohy. Vzpomínám si na ta mohutná stehna pod svýma rukama, na tmavé kudrnky, které jsem cítila mezi prsty.

Ježíši, nech už toho!

Je zatraceně sexy. Zatracený *idiot*.

Můj obdivný pohled zamrzne, když si uvědomím, kdo je s ním.

Po jeho boku jdou dvě nádherné dívky s různými odstíny blond vlasů. Jsou přesně takové, jaká já nejsem: vysoké, hubené, krásné. Při pohledu na jejich dokonalost se mi stáhne hrdlo a na vteřinu zatoužím odsud utéct, ale ovládnou se. Měla jsem tři měsíce na přípravu a jsem silná. TOHLE ZVLÁDNU.

Jasně, ale s tímhle se nedá soupeřit, zasyčí v mé hlavě protivný hlas.

Barem se rozezní potlesk. Blaze zvedne ruku a napodobí mávnutí Miss Amerika. Jeho plné, smyslné rty se zvednou v pomalém úsměvu, který se zvětšuje, rozšiřuje a rozjasňuje. Ten zmetek by mohl dělat reklamu na zubní pastu. Přísahám, že slyším, jak každá holka v místnosti lapá po dechu. Účinek jeho úst je nebezpečně nakažlivý. Kdyby byl kazatelem, zachraňoval by duše, kudy by chodil.

Obrátím oči v sloup.

Přišel s Dillonem McQueenem, záložním quarterbackem, a několika dalšími hráči.

„Jé, tým je zpátky v kampusu. Pojďme to oslavit. Jupí,“ bručím si pro sebe, když mě málem sejme holka v tričku Wildcats, která se k nim snaží za každou cenu dostat.

„Jsou skvělí, že jo?“ Zastaví se vedle mě, v očích hvězdičky. „Blaze je prostě... úžasný, vid’?“

Semknu rty. „To určitě.“

Ona si rty olízne a přelétne očima z něj na mě. „Počkej... nechodila jsi s ním náhodou?“

„Ne.“

„Určitě ne? Když o tom tak přemýšlím, myslím, že jsem vás spolu viděla loni na podzim na večírku Chi-O. Nejsi ta holka, co jí dal –“

„Nikdy jsme spolu nechodili,“ vyhrknu rázně.

Jenom jsme spolu měli sex – přesněji řečeno třikrát. Jednou za každý týden, co jsme byli „spolu“. Jednou v knihovně a dvakrát v jeho pokoji na koleji. Ani jednou mi nekoupil sendvič nebo nenabídl, že mě vezme do kina – ne že bych to přijala, ale o to nejde. Jde o to, že po mně nikdy nechtěl nic jiného než sex.

„To byl ale mejdan. Fajn, že jsi tam byla,“ pronesu se zářivým úsměvem a udržím své rozbouřené pocity na uzdě.

Ona už mě stejně neposlouchá, protože hypnotizuje Blaze a jeho přátele. „Jasně. Co je to s ním za holky? Myslíš, že mám šanci?“

Thety. Ta vyšší vpravo v elegantních tmavě oranžových šatech – v barvách školy, pochopitelně –, s medovými vlasy a oslnivě rudou rtěnkou, je ta, se kterou se v listopadu a prosinci tahal po celém kampusu. Dani. Když jsem měla po našem rozchodu hodně slabou vůli, sledovala jsem po večerech jeho IG a viděla fotky, které zveřejnila: jak jsou v Cadillacu, ve studentském centru, na večírku, *na jeho koleji*. Loni na podzim jsem balancovala na hraně, vyhýbala jsem se místům, o kterých jsem si myslela, že by tam mohli být, chodila jen na přednášky a po nich se vracela rovnou domů.

Nikdy mě nevyhledal. Ani jednou.

„Napravo je Dani. Ta je s ním... ehm... hodně často,“ odpovím té dívce vyrovnaným hlasem.

Jde mi to dobře. Opravdu se mi daří. Mnohem líp než loni na podzim.

Dívku vlevo neznám, ale je krásná. Velmi světlé vlasy má rovné a hedvábné a stejně jako Dani má úzké šaty s hlubokým výstřihem. Na tom není nic špatného, sama mám spoustu šatů s hlubokým výstřihem a jsem pověštná tím, že dokážu dát na odív, co mám. *Zdravím, mohérové šaty*.

„Candi s měkkým ‚i‘,“ prozradí Margo druhé jméno, když si všimne, jak na to děvče zírám. Ona zná na kampusu každého.

Vykulím na Margo oči: „Dani a Candi? Nech toho. Jsou snad příbuzné?“

„Ne. Jen Thety. Pěkné, že?“

„Zatraceně fantastické,“ zamumlám.

Jak už to na vysoké chodí, mezi námi a Thetami zuří rivalita. Ony jsou krásné a bohaté a jejich sesterstvo se účastní každého

večírku, zatímco holky sesterstva Chi-Omega jsou známé tím, že jsou chytré a přitažlivé takovým tím neuchopitelně milým způsobem.

„Vypadají jako... hezcí, ulíznutí chrti,“ zavrčí Margo tiše s pohledem upřeným na bloncky.

„Hádám, že nás bys přirovnala ke kokršpanělům,“ usoudím a Margo se rozesměje.

Ta holka, co se s námi dala do řeči, se na nás ostražitě podívá a já si uvědomím, že jsem na ni zapomněla.

„Nás si nevšímej. Rozhodně bys to měla na Blaze zkusit, jestli tě baví mikropenisy.“ Ta slova jsou opět bez emocí. Už jsem se přes něj přenesla. Přisahám. Nezáleží na tom, že se mi svírá hrud'. Ani trochu.

„Mikropenisy?“ vytřeští oči.

„To byl vtíp,“ ujistím ji suše. „Jdi po něm. *Prosím.*“ Prosím, ať mi zmizí z očí, protože už o něm nemůžu říct ani slovo.

Věnuje mi nejistý pohled, spěšně se rozloučí a zamíří jeho směrem.

Celý bar pořád píská a jásá. Potlesk trvá nesmyslně dlouho a moje tělo je s každým dalším okamžikem ztuhlejší.

„Nejvyšší čas,“ zamumlám. *Zdržela jsem se příliš dlouho.*

Kašlu na setkání tváří v tvář. To bych se radši dotkla stovky chlupatých pavouků na polštáři a zároveň si nechala čistit kořenový kanálek bez anestezie, než abych se dívala na něj a Dani.

Popadnu kabelku a snažím se vymyslet nejlepší cestu ven, aniž by si mě Blaze všiml. Očima pátrám po místnosti a lámu si hlavu nad tím, kudy se nejlíp prodrat skrz dav a dojít k nouzovému východu vedle toalet. Jistě, spustím alarm, ale kdo by si toho všímal, když se tu dějí mnohem zajímavější věci?

Náhle mi po krku přeběhne hřejivé mravenčení a já ztuhnu. Pomalu se pohnu, otočím hlavu a ohlédnou se jeho směrem.

No jasně. Už si mě všiml. Chladné modré oči se střetnou s mýma hnědýma a z mé mysli vyprchají všechna ta povzbuzující slova, která jsem si opakovala cestou sem.

Dav se rozplyne a v místnosti zůstanu jenom já a on. Jsou to tři měsíce, co jsme se naposledy viděli, a přesto se zdá, že uplynulo milion let.

Z nějakého důvodu se mi vybaví ta noc v právu na večírku v tógách, ta, o které jsme spolu nikdy nemluvili. Naše dlouhé vášnivé polibky a to, jak byly elektrizující. Jeho ústa na mých byla jako volný pád a vzlet zároveň.

Od té doby jsem žádného muže na ústa nepolíbila.

„Už nikdy neporuším svá pravidla,“ zamumlám si pod nosem a můj pohled se zastaví na křivce jeho rtů.

Po tváři mu přelétne temný výraz, což u něj není běžné. Teplota vzduchu kolem mě vzroste. Následují vteřiny, během nichž Blaze znehybní, spustí mávající ruku a zkoumá můj obličej. Zachmuřeně stáhne obočí. Ledově modré oči se do mě zavrtají, hluboko a nekompromisně. Zírá na mě přes hlavy lidí, kteří se tlačí jeho směrem. Ruka, v níž držím sklenici, se zachvěje.

*Nenech se ovlivnit intenzitou jeho pohledu. Ať tě to ani ne-
napadne.*

Správně.

Možná je to tequilou, která konečně začala působit, nebo těmi novými botami, které mě tlačí, nebo tím, že mě pod těmi svetrovými šaty pekelně svědčí kůže a nejspíš je taky červená jako řepa, ale něco mě popadne a ukážu mu svůj vlastní pozdrav Miss Amerika – až na to, že použiju jenom jeden prst. Je to úplně

nová úroveň dětinskosti, naprosto nedospělé a obnažující gesto. Jako bych vykřikla: *jsem rozhořčená*.

Jako bych měla na čele napsáno: *nesnáším tě*.

Nápodobně, pomyslí si on, pokud se dá usuzovat podle jeho pevně sevřených rtů.

Na lících kostech se mu objeví dvě růžové skvrny a v čelisti mu poskočí sval. Pozoruje mě, tvář jako z kamene, bez výrazu, ale pod tou skořápkou cítím něco hlubšího, co je téměř na povrchu, ale on to skrývá. Jo, přesně tak to s ním je; navenek působí bezstarostně a uvolněně, ale pod tou maskou je jezero, bezbřehé a hluboké.

Nikdy mi nedovolil se do jeho vod ponořit.

O několik vteřin později rychle zamrká, odvrátí pohled a protlačí se davem.

Sbohem, kreténe.

Dvě dívky ho následují jako dvojčata, jako dvě hezké uvozkovy.

Margo na mě promluví koutkem úst. „Bylo to neslušné gesto opravdu nutné? Vzpomeň si na naši spolupráci s fotbalisty. Víím, že jste spolu s Blazem něco měli, ale stejně je na našich večírcích chceme. Musíme držet krok s Thetami a –“

„Věř mi, že jsme spolu neměli vůbec nic,“ bráním se. Mé staré já by se mu postavilo už před několika měsíci, vyhledalo by ho a dožadovalo se odpovědí.

Jenže...

Já prostě... nemohla. Mám svou hrdost a on má Dani.

Margo si odfrkne. „Jasně. A taky si vzpomínám na hráče baseballu, kterého jsi v prváku kopl do holeně.“

„Protože mi strkal ruce do kalhot, když jsem jasně řekla ne, paní prezidentko. DPU.“ *Do prdele už*.

Na chvíli se odmlčí. „Vážně, nikdy jsem nepochopila, co se mezi tebou a Blazem –“

Dlouze se nadechnu. „Prostě jsme se nevázáli. To je všechno.“

Sleduju, jak jeho postava manévruje davem. Několik lidí ho poplácá po zádech, a dokonce vidím, jak ho jedna dívka plácne po zadku a zachichotá se. Otočí se k ní a dá jí pusku na tvář a mně se bezděky sevrou pěsti, protože mě popadne vztek.

Ten. Děvkař.

Nikdy jsem neměla věřit takovému... takovému frajírkovi.

Obvykle si vybírám milé kluky, hodné a tiché, takové, kteří se dají snadno ovládat. Nikdy si je nepouštím příliš k tělu. Když vyrůstáte s tátou, který podvádí vaši mámu, když ho na vlastní oči *vidíte* líbat jinou ženu, naučíte se chránit.

Zarazím se, protože si všimnu, že změnil směr a míří přímo k našemu stolu. Ve tváři má odhodlaný výraz a mně se rozbuší srdce. Každá další vteřina mě natahuje na skřípec, až se mi tají dech a skoro po něm lapám. Olíznu si rty, upravím si vlasy a uhladím šaty. Kruci – ještě pořád jsou promočené.

Zastaví se před námi.

KAPITOLA 3



Blaze

Vcházím do Cadillacu jako válečný hrdina Julius Caesar poté, co porazil Galy, nebo jako gladiátor vstupující do arény Kolosea po vítězném zápase.

Chodili gladiátoři po hrách na pivo? Nepochybně ano. Pravděpodobně s sebou měli i sexy holky.

Barem zaburácí potlesk a já s úsměvem přijímám obdiv. Naše skupinka prochází podnikem, ovace neberou konce a v mojí hrudi roste hřejivý pocit. Pozornost fanoušků a fotbalový míč v rukou – to je všechno, co jsem kdy potřeboval.

Začal jsem hrát hobby ligu, když mi bylo dvanáct – dost pozdě na to, jaká jsem teď superhvězda. Teta a strýc potřebovali, aby na mě někdo dohlížel, a hřiště bylo kousek od našeho domu. Jim se hodilo, že se mě na chvilku zbavili, a pro mě to byl způsob, jak ze sebe vybit přebytečnou energii.

„Blazi! Skvělý zápas!“ křikne na mě kluk, kterého si pamatuju z minulého semestru.

Mávnu na něj.

„Kámo, tady je teda narváno,“ ozve se Dillon. Rozhlíží se a v očích má takový ten horečný pohled: *budu kalit, dokud si neustelu pod stolem*. Vysoká korba s čerstvě oholenou hlavou – slíbil,

že ty blondáté dredy sundá, když vyhrajeme šampionát –, původně kalifornský surfař, který se v deseti letech přestěhoval do Alabamy, jen aby mohl na jihu hrát fotbal, kluk z bohaté rodiny. Pocházíme každý z úplně jiného prostředí, ale je mi bližší než ostatní kluci z bratrstva.

Zazubím se na něj: „Kéž by tu byli Mav a Ryker. Ztroskotanci.“

„Jo, no, zrovna teď si užívají vážný vztah. Doby, kdy střídali holky, skončily.“

Má pravdu. Maverick prakticky vyskočil z autobusu a rovnou vběhl do náruče Delaney, která na něj čekala na parkovišti, a Ryker udělal prakticky to samé. Ani se nerozloučil a upaloval za Penelopou.

Dillon se usměje na hezkou brunetku, spolužačku, která se k němu vrhá a objímá jeho mohutný trup.

Na téhle malé exkluzivní univerzitě vládnou sportovci a fotbal je královskou disciplínou. Vypnu prsa. Tohle bych si měl dobře zapamatovat. Bez ohledu na moje bídné rodinné zázemí a studijní výsledky je tenhle rok můj.

Na konci našeho velkého zápasu jsem zamával na fanoušky, jako to dělávají Miss Amerika, a dav v baru začne šílet, když to gesto zopakuju. Cítím se skvěle, dokud můj pohled nepřelétne místnost a nezastaví se u stolu v přední části.

Charisma.

Ztuhnu.

Neviděl jsem ji – ani letmo – celé měsíce a její přítomnost na mě zapůsobí, jako by mi někdo chrstl kýbl studené vody do obličeje.

Ukáže mi prostředníček a já cítím, jak mi rudá barva stoupá z krku až do obličeje. Něco na ní mě vždycky tak...

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě Dillon a sleduje můj pohled.

„Jasně že jo.“

„Takhle je Charisma.“

„Díky, vševěde.“

Zadívá se na ni. „Ani se ti nedivím, chlape. Není to sice můj typ, ale dal bych si říct. Zkoušel jsem to na ni ve druháku. Poslala mě do háje, že jsem moc *populární*. Divný.“

„Charismu nech na pokoji,“ zamračím se. „A proč jsi mi to nikdy neřekl?“

„Nepřipadalo mi to důležité. Byl jsi s ní jenom chvilku.“

„Je to důležité. A byly to tři týdny. Drž se od ní dál.“

Povytáhne koutky. „Myslel jsem, že už tě nezajímá, kámo.“

„Nezajímá. Hodil jsem ji za hlavu.“

„Tak proč o ní nemůžu ani mluvit, když –“

„Proto,“ odseknou. „A sklapni.“

„Fajn, uklidni se.“ Ohlédne se na Dani a Candi, které se drží poblíž mě a zároveň si povídají s ostatními holkami ze spolku. „Jestli je to soutěž, tak vyhráváš. Ty máš dvě a ona nikoho.“

„Ne, není to soutěž.“

Nemůžu si pomoci, ale zírám jejím směrem. Zahlodá ve mně žárlivost, když si všimnu, že ti cápci, co přišli s Connorem, věnují Charismě kradmé pohledy. S dlouhými, téměř černými vlasy, v nichž tu a tam prosvítá světle růžový pramínek, působí křehce, ale ve skutečnosti je jako divoká klisnička. Prohlížím si její krémově světlou pleť, chytré oříškově hnědé oči, kterým nic neunikne, a tu dokonalou růžovou křivku úst. Jo, minulý semestr se mi dostala pod kůži tak šíleným způsobem, že jsem málem přišel o rozum – dokud jsem se s ní nerozešel.

Dani mi strčí do ruky pivo a já se skloním, abych jí dal rychlou pusou na tvář. „Díky.“

„Chyběl jsi mi,“ zavrčí a pohladí mě po tváři.

Narovnám se dřív, než to stihne dotáhnout dál. „Jo. Takže to spolu rozjedeme,“ povzbudím ji.

Uplyne možná pět minut, když se v davu, který nás obklopuje, objeví skulina. Odstoupím od holek a nohy mě samy od sebe nesou k Charismě.

Jasně že bych s ní neměl mluvit. Opravdu bych neměl, ale sakra, už jsou to tři měsíce a konečně po ní ani nevzdechnu. Nemá nade mnou žádnou moc. Nikdo ji nemá. Nemyslel jsem na ni... sakra, až do chvíle, kdy jsme sem dorazili. Hned jak jsem uviděl její auto na parkovišti, zmocnil se mě takový zvláštní neklid smíšený s něčím temnějším. Chci to v sobě uzavřít. Prostě strhnu tu náplast. Při té představě se bolestně ušklíbnu – spíš to bude něco jako vosková depilace chlupů na hrudi.

Charisma bezvýrazně sleduje můj příchod, pak skloní pohled zpátky k telefonu. Drží ho tak pevně, až jí z toho zbělaly prsty.

Margo vyskočí a vrhne se mi kolem krku.

„Blazi! Hráli jste úžasně,“ vyhrkne. „Jsem z vás úplně paf!“

Usměju se a ťuknu si pěstí s jejím přítelem Connorem. „Díky. Byl to nejlepší den v mém životě.“

Znovu se podívám na Charismu.

Dělej, jako by se mezi vámi nic nestalo, říkám si. *Bud'v pohodě*.
Není pro mě důležitá, jenom krátká zastávka po cestě do NFL.

„Jak se máš, světačko?“ Můj hlas je hrubší, než jsem zamýšlel.

Zvedne hlavu a podívá se na mě. „Božsky. Slyšela jsem, že se ti povedl zápas.“

„Povedl?“ vloží se do toho Connor. „Během toho zápasu vytvořil rekord v počtu touchdownů a odehraných yardů od rozehrávky. Zaválel jsi, Blazi – vážně.“

„Díky, kámo. To potěší,“ usměju se. „Takže ty ses na ten zápas nedívala?“ zeptám se jí a strčím si ruku do kapsy. Moje prsty přejedou po tajném vzkazu, který tam nosím schovaný.

„Propásla jsem ho.“

„To mě nepřekvapuje. Nikdy jsme toho neměli moc společného – teda až na tu jednu věc.“

Její dlouhé řasy se zachvějí. „Máš celý život na to, aby ses choval jako blbec. Co kdyby sis dneska dal pohov?“

Zakloním hlavu a zasměju se. Pak se vzpomatuju a znovu se na ni podívám. Zatraceně, je vtipná. Vybavuju si, jak jsme jednou hodinu dusili smích v knihovně, když jsme si vyprávěli, jaké nejpodivnější sny se nám kdy zdály. Ten můj byl o krávéch, které ovládly svět tím, že zabíjely lidi svými metanovými prdy. Ten její se týkal mimozemšťanů s hlavami jako golfové míčky, kteří ji unesli a poslali zpátky na Zemi, aby se stala ženským ztělesněním Tigera Woodse.

Když na to pomyslím, všechno se ve mně sevře, a tak ty myšlenky potlačím a schovám je hluboko do schránky vzpomínek na Charismu.

„Pořád tak pohotová,“ podotknu. „Dlouho jsem tě neviděl. Vypadáš dobře,“ zkonstatuju a zadívám se jí do očí.

„Co dál? Zeptáš se mě na počasí?“ ušklíbne se.

„Jenom slušně konverzuju. Obtěžuju tě?“

„Kdybys mě obtěžoval, znamenalo by to, že mi na tobě záleží.“

Zatnu zuby, protože mě zradí oči a sklouznou jí na prsa. Má skvělé křivky; plné boky a prsa, podobně jako Marilyn Monroe. „Jsi durch. Chystáš se na miss mokré šaty?“

„To určitě. Jeden z tvých obdivovatelů mě polil pivem,“ řekne přesně ve chvíli, kdy se objeví Dani, jejíž vůně dorazí jako první. Květinový parfém, sladký a hutný.

„Blazi! Myslela jsem, že ses mi ztratil. Ahoj, lidi, jsem tak ráda, že jste to taky přišli oslavit,“ zaculí se na jejich skupinku a její paže se provlékne kolem mého bicepsu.

Charisma se na ni zadívá. „No vidíš, našla jsi ho. A navíc je celý tvůj.“

Následuje chvíle napjatého ticha, kdy po sobě všichni navzájem koukáme. Margo a Connor na nás zírají a zdá se, že i ti kluci čekají, až se něco stane. Jeden z nich se na Charismu neustále culí a vrhá po ní obdivné pohledy. Polije mě horko. Je to přesně její typ: milý, decentní, chytrý... poddajný. Všechno, co já nejsem.

„Jé, díky, zlato. Jak že se jmenuješ?“ ozve se Dani a věnuje Charismě krátký zkoumavý pohled.

„Charisma. Bez ‚i‘ na konci, kdyby tě to zajímalo.“ Její elegantní obočí se vyklene. „Přátelé mi říkají Charm. Ty nemusíš.“

„Krásné jméno s trochou nevkusu. Velmi hipsterské.“ Pohlednou tvářičkou Dani se mihne úšklebek.

Zadívám se na Charismu, protože nikdy nevím, co udělá, ale ta kromě lehkého zvlnění růžových rtů na její poznámku nijak znatelně nereaguje.

Charisma popadne ze stolu sklenici a pozvedne ji. „Na nevkusná jména, jako třeba Blaze,“ pronese bezbarvě.

Touché.

Taky zvednu sklenici. „Máma byla zhulená, když to moje vybírala. Říkala, že jí bylo blaze, když jsem z ní vylezl.“

„To já mám oči po tátovi, a proto mi máma dala tohle jméno. Je to charismatický chlap,“ zamumlá Charisma, než do sebe kopne obsah sklenky.

„Oba máte krásná jména,“ ujišťuje nás Margo, zatímco mezi námi těká očima.

„Aspoň se nejmenujete Dimpleshitz,“ dodá Connor a všichni se rozesmějí – všichni kromě Charismy a mě.

Zadívám se na ni. Kurva, nemůžu si pomoci. Zatímco mě svrbí ruce a škube mi v čelisti, její tvář je bez emocí, pečlivě vyhlazená a oči upřené kamsi přes moje rameno.

Jak může být tak chladná, když mě celé měsíce neviděla?

Je jako led. Pod bodem mrazu. Antarktida v mokrých šatech.

Nesnáší tě.

Dani si odkašle. „Sklidili pro nás ten velký stůl, Blazi. Pojďme na panáka.“ Pokusí se mě odtáhnout od skupiny.

Ani to se mnou nehne. „Nechcete se k nám přidat?“ Přelétnu po nich pohledem a zastavím se na Charismě.

„Ne,“ zareaguje chladně.

Margo a Connor moje pozvání přijímají a šachisti se tváří tak napůl, až na jednoho, který na Charismu neustále vrhá pohledy: *Holka, nechceš si později zahrát s mým střelcem?*

Tak ať.

Měl bych odejít, ale chci od ní nějakou reakci, ani nevím proč.

Nakloním se do jejího prostoru a přitom stáhnou Dani s sebou. „Víš to jistě, kotě? Majitel říkal, že dneska pijeme na něj.“

Charisma dlouze a pomalu mrkne. „Mám lepší věci na práci... lepší lidi, se kterými chci trávit čas.“

Margo zalapá po dechu, ale proč? Měla by vědět, že Charisma si zásadně říká, co chce, což je vlastnost, která mě na ní upoutala – její vzdor, její zápal.

„Lepší lidi? Například koho?“ Chodí snad s někým? Střelím pohledem po Connorovi a těch klucích, kteří se přitom viditelně scvrknou.

„Například... To není tvoje věc, kopačko. A teď mě laskavě omluv...“ Strhne kabát z opěradla židle a přehodí si ho přes ruku.

Přistoupím o krok blíž, abych jí zatarasil cestu, a do nosu mě udeří její vůně, svěží a čistá s nádechem máty. Člověk by si myslel, že mě taková obyčejná vůně nedokáže vzrušit, ale opak je pravdou.

Zadívám se na ni. „Ani jednoho panáka?“ Sakra. Co to se mnou je?

Dani se zasměje, ale zní to trochu nuceně. Pohladí mě po vnitřní straně paže. „Někdo tu prostě nemá náladu slavit, že? Pojd' už, Blazi.“

„Ještě ne,“ řeknu pevně.

Charisma stiskne rty. Její sebekontrola se pozvolna vytrácí a část mého já je za to ráda. Protože když tu stojím tak blízko ní... mám pocit, že přicházím o pevnou půdu pod nohama, a chci, aby se cítila stejně.

Pod pravým okem jí lehce zacuká, ruce má napjaté a pěsti křečovitě zatnuté. Jednu ruku má svěšenou podél boku a ve druhé drží kabát. Prudce zamrká a odvrátí od nás pohled. Než odpoví na mou otázku, kousne se do plného spodního rtu. „Je mi líto, ale já už další pití nechci. Musím běžet. Sheldon, Leonard, Howard a Raj nebudou čekat věčně.“ Její hlas se přitom nepatrně chvěje.

„Kdo to má jako být?“ utrousí Dani zrudně.

„*Teorie velkého třesku*,“ poučím ji, aniž bych se přestal dívat na Charismu, která ale můj pohled neopětuje. „Kultovní seriál.“

„Nikdy jsem o něm neslyšela,“ řekne Dani. „Zní to trapně.“

„Ty postavy jsou vtipné a chytré. Tebe by to nebavilo,“ usoudí Charisma a s napjatým výrazem v obličeji sleduje ruku Dani na mé paži.

Když konečně zvedne oči k mým, mám pocit, že se zhluboka nadechla. „Gratuluju k vítězství. Upřímně. Víím, že to bylo...“